

ENLLAÇOS D'INTERÈS

<http://www.escriptors.cat/autors/alcantaras/index.php>

<http://escriureperpoderviure.blogspot.com>

Biblioteca
Sant Bartomeu

Ajuntament d'Alpicat

Plaça Països Catalans, 1
25110 Alpocat
Tel. 973 737728

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

Dilluns de 14 a 20:30

Dimarts, dimecres, dijous i divendres de 10 a 20:30

Dissabte de 10 a 13:30

Bústia exterior de retorn de préstec.

El proper dia que ens trobarem serà:
22/09/2011

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

SÍLVIA ALCÀNTARA
Puig-reig, 1944

"*Olor de colònia* s'integra a aquella veta de la literatura catalana caracteritzada per un realisme mineral i la voluntat de narrar amb preciosisme de detalls un món, per regla general, ja desaparegut. Aquesta obra significa un meritos debut literari d'Alcàntara i una aposta digna per un tipus de literatura de projecció popular. És una novel·la ben estructurada, amb un llenguatge apropiat i fluent, amb un bon domini de la tècnica narrativa, que sobretot s'exalça en la naturalitat dels soliloquis, concebuts per cobrir el buit que han deixat els espaiosos hiats temporals de la vasta cronologia que abraça l'obra."

Lluís Muntada. "Narrar un temps hermètic", *El País*. *Quadern*, 14 de maig de 2009

"*Olor de Colònia* es uno de los libros más sólidos que se han publicado en catalán últimamente y la aparición de Sílvia Alcàntara un fenómeno equiparable al que representaron en su momento Maria Barbal y *Pedra de tartera*. [...] *Olor de Colònia* es una novela muy clásica, pero muy sabia, de una sorprendente madurez, equilibrada, que se lee sin parar, se aleja de los lugares comunes y los golpes de efecto que hacen infumables tantas novelas ambientadas en la Catalunya fabril y en la posguerra, y encuentra su propio camino en la construcción a través de múltiples facetas y en la contención de los sentimientos. Más allá de consideraciones sociológicas, la Colonia aparece como un lugar en que un grupo de gente 'es tapen les misèries els uns als altres'. Repito: una de las mejores novelas catalanas de los últimos tiempos, comparable a *Pa negre* de Emili Teixidor."

Julià Guillamon. "Cerrado, absorbente, único", *La Vanguardia*. *Culturas*, 25 de febrer de 2009

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

BIOGRAFIA

Sílvia Alcàntara i Ribolleda neix a Puig-reig (Berguedà) l'any 1944, i als sis mesos d'edat la seva família es trasllada a la Colònia Vidal, una colònia tèxtil situada al marge del Llobregat. Als catorze anys es posa a treballar a la fàbrica, i més tard inicia els estudis de comerç, que li permeten trobar una feina d'administrativa i traslladar-se a Terrassa als vint anys, on viu actualment.

Sempre conscient de la seva manca de formació lingüística en català, a l'inici de la democràcia pren la determinació d'estudiar-lo i s'inscriu als cursos de Normalització Lingüística. Al mateix temps que aprèn la seva llengua, s'interessa per l'escriptura i comença a compondre narracions, algunes d'elles premiades en diversos certàmens locals. Aquests petits èxits l'esperonen a escriure més, i tan bon punt a principis de la dècada de 1990 es crea l'Aula de Lletres s'hi matricula i, durant tres anys, perfila les tècniques d'escriptura. En acabat entra a treballar a la mateixa escola, on realitza tasques administratives. Més tard l'escola es traslladaria a l'Ateneu Barcelonès.

Tot i el desengany de les dues primeres novel·les, que resten inèdites, Sílvيا Alcàntara aconsegueix publicar, a Edicions de 1984, la novel·la *Olor de Colònia* (2009). El relat, que reconstrueix la vida d'una colònia tèxtil catalana pels volts de 1950, produeix un gran impacte en el panorama català per la seva maduresa i qualitat literàries. Amb aquesta novel·la, que esdevé un èxit de vendes, Sílvيا Alcàntara rep els premis Qwerty Btv (2009), Regió7 de Cultura (2009), Joaquim Amat-Piniella (2010) i és finalista del premi Llibreter de Narrativa (2009).

L'any 2011 publica a Edicions de 1984 la seva segona novel·la *La casa cantonera*, en què explora el tema de la gelosia fraternal i de parella i els secrets d'una família en un poble miner inconcret del Berguedà, la comarca en què va néixer.

Després d'iniciar-se en el món literari català amb un debut tan exitós, Sílvيا Alcàntara compagina l'ensenyament de tècniques d'escriptura a l'Ateneu Terrassenc amb la preparació de noves ficcions. També és sòcia fundadora i presidenta de l'associació cultural "Un munt de mots" de Terrassa.

ENTREVISTA

-Què hi ha d'autobiogràfic en aquesta novel·la que evoca la vida d'una colònia tèxtil entre els anys 1952 i 1968?

-Vaig viure des dels 6 mesos fins als 20 anys en una colònia tèxtil i quan vaig aprendre el català, perquè sóc d'aquestes generacions que tot ho fèiem en castellà, de seguida vaig voler narrar la meua infància peculiar i escriure sobre aquest món desaparegut. He recreat l'atmosfera de la colònia, però tots els personatges són inventats i es

relacionen en una trama punyent i d'intriga. Molts dels personatges s'inspiren en persones que vaig conèixer aleshores. Per exemple, hi havia moltes dones solteres, ja que els homes els havien matat a la guerra. Això em va donar pas a inventar una història d'amor entre esguerrats. Ell és coix i ella té la pòlio. Volia desmitificar els contes romàntics que mostren els amants sempre perfectes. Tots tenim sentiments i dret a estar enamorats!

-Quins records conserva de la colònia?

-Recordo molt les xafarderies de la gent. No podies fer res sense que tothom se n'assabentés. Vaig començar a prendre consciència de la manca de llibertat quan el mossèn ens va impedir fer una obra de teatre nois i noies junts. També recordo la pudor de la fàbrica... D'aquí el títol de la novel·la: olor de remordiment, de llibertat, però també d'oli brut que impregnava les espartenyas d'espart, que anaven quedant cada cop més feixugues. Són els meus records, perquè m'he trobat gent que té un record feliç. S'ha de pensar que pagàvem un lloguer minso (d'unes 15 pessetes quan a fora normalment se'n pagaven unes 500), no passàvem gana tot i ser la postguerra, hi havia una casa bressol per als nens petits, teníem una botiga on es venia de tot... per a alguns va ser un període idíl·lic.

-Però no per a vostè...

-Vaig començar a treballar amb 14 anys. Fèiem els estudis al convent de la colònia, que es basaven en una enciclopèdia. Només hi havia tres graus i als 10 anys ja havíem acabat. Ens volien a tots ben ignorants. Als 20 anys, farta d'aquella vida, vaig marxar. Això va ser cap als anys 60, que és quan acaba la novel·la i quan la colònia va patir la primera crisi. Les colònies no van tancar fins als anys 70. Amb els cotxes, el sistema de la colònia ja no tenia sentit. De fet, la colònia era com un microcosmos de la dictadura: no teníem llibertat, ens negaven l'ensenyança i el clero tenia molt poder. L'ambient era de quedar bé, però per darrere et controlaven. Quan vaig tenir ús de raó vaig marxar i des d'aleshores no he parat mai d'estudiar.

-Passa factura als responsables de la colònia a la novel·la?

-Potser perquè he fet teatre, he après a interioritzar i a comprendre cada personatge, així que he intentat salvar-los a tots, incloent-hi els dels amos. Tots tenim un perquè. No els jutjo.
(...)

-Quins són els seus referents literaris?

-Flaubert, Thomas Mann, Joyce, Rodoreda, Caterina Albert, Jesús Moncada, Pere Calders, el teatre de Sagarra i Shakespeare, Quim Monzó... L'aliment de l'escriptor és la lectura.

(**Valèria Gaillard**, *El Punt*, 7 de març de 2009)